Súd:	Mestský súd Bratislava IV
Spisová značka:	B1-4C/77/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1114212208
Dátum vydania rozhodnutia:	20. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Silvia Rovňánková
ECLI:	ECLI:SK:MSBA4:2023:1114212208.14

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Bratislava IV sudkyňou JUDr. Silviou Rovňánkovou v právnej veci žalobcu: L.. I. Q., M.. XX.XX.XXXX, Q. T. K. XX, Q. Q., zastúpený: Brázdil & Brázdilová advokátska kancelária s.r.o., Trhová 1, Zvolen, IČO: 50 492 934, proti žalovanému: Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Račianska 71, Bratislava, o zaplatenie sumy 20.514,12 eur s príslušenstvom, takto

r o z h o d o l :

I. Súd konanie v časti nároku na náhradu majetkovej škody vo výške 590,02 eur a v časti požadovaného úroku z omeškania vo výške 5,24% ročne zo sumy 20.514,12 eur od 01.02.2014 do zaplatenia, z a s t a v u j e .

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.655,54 eur titulom majetkovej škody, a to do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 4.500,- eur titulom nemajetkovej ujmy, a to do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

IV. Súd žalobu vo zvyšnej časti z a m i e t a .

V. Žalobcovi sa p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov súdneho konania v rozsahu 78,88 %. O výške nároku súd rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou súdu dňa 23.04.2014 sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 20.514,12 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,24 % ročne od 01.02.2014 do zaplatenia titulom náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Zároveň si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia.
2. Svoj nárok odôvodnil tým, že uznesením Krajského riaditeľstva PZ v Banskej Bystrici pod ČVS: B.-X/OEK-Q.-XXXX zo dňa 21.07.2004 bolo voči žalobcovi a ďalším spoluobvineným vznesené obvinenie pre trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa ustanovenia § 185a ods. 1 Trestného zákona a za účastníctvo na trestnom čine skrátenia dane a poistného podľa ustanovenia § 148 ods. 5 Trestného zákona formou pomoci. Na základe návrhu krajského prokurátora v Banskej Bystrici sudca Okresného súdu Banská Bystrica uznesením sp. zn. Tp/61/2004 zo dňa 24.07.2004 vzal žalobcu do väzby. Väzba začala plynúť dňom 21.07.2004. Išlo o väzbu z dôvodu podľa § 67 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Vzhľadom na závažnosť trestného činu bol žalobca umiestnený v oddelení pre obzvlášť závažných zločincov. Proti uzneseniu podal žalobca v zákonnej lehote sťažnosť, ktorá bola zamietnutá. Dňa 24.09.2004 podal žalobca žiadosť o prepustenie z väzby, ktorej prokurátor nevyhovel a postúpil ju súdu. Žalobca žiadosť odôvodnil tým, že je živiteľom

rodiny, otcom dvoch maloletých detí a syn ťažko chorej matky, žijúcej v spoločnej domácnosti. Bol ochotný spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní, nemienil sa vyhýbať procesným úkonom. Namietal, že neboli dané dôvody väzby, lebo vzhľadom ku skutku, ktorý mu bol kladený za vinu to bolo prakticky vylúčené, navyše on dovtedy nebol trestne stíhaný ani trestaný a nebol daný predpoklad pokračovania v páchaní skutku. Sudca Krajského súdu v Banskej Bystrici uznesením sp. zn. Pš 21/04 zo dňa 13.10.2004 rozhodol o prepustení žalobcu z väzby. Súd v odôvodnení konštatoval, že u žalobcu neboli dané predpoklady pre vzatie do väzby dôvodnosťou podozrenia zo spáchania trestného činu, pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie. Celkovo tak strávil žalobca vo väzbe 85 dní od 21.07.2004 do 13.10.2004. Od júla 2004 do marca 2013 prebiehalo trestné stíhanie v štádiu prípravného konania, kde bol žalobca vypočutý jedenkrát a odvtedy sa nič voči jeho osobe vo veci nedialo, hoci bol stále obvinený zo spomínaného trestného činu. Trestné konanie trvalo takmer 9 rokov, keď napokon bolo trestné stíhanie zastavené v štádiu prípravného konania Úradom špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry uznesením spisová značka VII/1 Gv 239/09-1553 zo dňa 12.03.2013 bez toho, aby vo veci bola podaná obžaloba voči žalobcovi. Výsledky dokazovania v prípravnom konaní, na základe ktorých bol žalobca obvinený a vzatý do väzby, v žiadnom štádiu konania jednoznačne nepreukazovali jeho vinu, respektíve neboli schopné vzbudiť ani dôvodné presvedčenie o tom, že skutky, ktoré mu boli kladené za vinu spáchal. Vzhľadom na dlhoročný priebeh konania v tejto veci sa žalobca domnieval, že jeho právo na osobnú slobodu bolo porušené.

3. Na základe uvedeného považoval žalobca rozhodnutie o väzbe - uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. Tp 61/04 zo dňa 24.07.2004, na základe ktorého bol vzatý do väzby za nezákonné, čo bolo deklarované rozhodnutím sudcu Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. Pš 21/04 zo dňa 13.10.2004 o prepustení z väzby. Teda na účely tohto zákona sa prvostupňové rozhodnutie po zrušení nadriadeným orgánom považuje za nezákonné. Súdom nariadenú väzbu v rozsahu 85 dní žalobca aj vykonal. V zmysle ustanovenia § 8 ods. 5 písm. a) zákona číslo 514/2003 Z. z. mu tak vzniklo právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe. Mal za to, že rozhodujúce pre posúdenie zákonnosti a opodstatnenosti väzby je spôsob, akým skončilo trestné stíhanie vedené voči určitej osobe. Základnou podmienkou je skutočnosť, že nedôjde k právoplatnému vysloveniu viny u obžalovaného za skutok, v súvislosti s ktorým bol vzatý do väzby. Trestné stíhanie voči určitej osobe musí okrem iného skončiť, napríklad zastavením trestného stíhania, tak ako sa to stalo v tomto prípade. V zmysle tohto ustanovenia ide o napríklad právoplatné uznesenie o zastavení trestného stíhania v prípravnom konaní podľa § 215 ods. 1 alebo 3 Trestného poriadku. Ak je škoda v príčinnej súvislosti so vzatím do väzby, vzniká nárok na jej náhradu v prípadoch, ak zastavil trestné stíhanie v prípravnom konaní prokurátor, napríklad, ak je nepochybné, že skutok nespáchal obvinený podľa § 215 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Poškodeným subjektom je v zmysle § 8 ods. 5 citovaného zákona osoba, na ktorej bola väzba vykonaná, t. j. ten kto bol na základe rozhodnutia súdu vzatý do väzby. Táto osoba je súčasne aktívne legitimovaná na podanie žaloby.

4. Za nezákonné rozhodnutie vo vzťahu k osobe žalobcu považoval žalobca uznesenie Krajského riaditeľstva PZ v Banskej Bystrici pod ČVS: KRP-9/OEK-BB-2004 zo dňa 21.07.2004 o vznesení obvinenia pre podozrenie zo spáchanie uvedených trestných činov a s poukazom na ustanovenie § 5 a 6 citovaného zákona, keďže toto rozhodnutie bolo neskôr Úradom špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry uznesením VII/1 Gv 239/09-1553 zo dňa 12.03.2003 zrušené a trestné stíhanie voči žalobcovi bolo zastavené. Za nesprávne úradné postupy označil žalobca procesné postupy vo veci konajúceho vyšetrovateľa a prokurátora tým, že spôsobili prieťahy v samotnom právoplatnom ukončení veci. Deväť rokov prebiehajúce trestné konanie v štádiu prípravného konania nemožno považovať za správny a zákonný procesný postup. Žalobca zdôraznil, že on osobne žiadne prieťahy svojím konaním nespôsobil, pokiaľ bol predvolaný na úkon alebo k poskytnutiu súčinnosti, tak sa dostavil a vyšetrovacie úkony vedome nemaril. Túto skutočnosť uviedol žalobca podporne.

5. Žalobca si žalobou uplatnil náhradu skutočnej škody vo výške 2.914,12 eur, ktorá mala vzniknúť v období trvania väzby od 21.07.2004 do 13.10.2004, t. j. v období troch mesiacov z titulu nevyplatenia mzdy zamestnávateľom za dané obdobie. Zamestnávateľom žalobcu v danom čase bolo Š. F. P. F. Q. Q., kde žalobca pracoval ako pedagogický zamestnanec, vedúci útvaru informačných technológií a jeho mesačný príjem v mesiaci jún 2004 pred vzatím do väzby bol 1.028,51 eur brutto. Nárok na náhradu škody v podobe ušlej mzdy tak vyčíslil žalobca v sume 34,28 eur x 85 dní. Zároveň si žalobca uplatnil aj náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú odôvodnil tým, že v období od júla 2004, kedy mu bolo vznesené obvinenie až do marca 2013, kedy bolo trestné stíhanie voči jeho osobe zastavené, bola jeho osobnosť, resp. otázka jeho neviny stále spochybňovaná, a to v pracovnom, rodinnom i spoločenskom prostredí. Informácia o jeho väzbe a prebiehajúcom trestnom konaní sa rozšírila do širokého okruhu ľudí nielen v mieste bydliska, ale aj práce. Išlo o závažný zásah do jeho cti a dôveryhodnosti, pretože v

dôsledku trestného stíhania bol preradený na nižšiu pracovnú pozíciu zamestnávateľa s nižším platom a neskôr aj prepustený. Samotný fakt trestného stíhania neprimeraným spôsobom zasiahol do jeho práva na ochranu osobnosti, občianskej cti, dobrej povesti a ľudskej dôstojnosti. Nikdy predtým nebol trestne stíhaný a nemal problémy so zákonom a teraz po dlhú dobu bolo voči nemu vznesené obvinenie zo spáchania mimoriadne závažného trestného činu. Na pracovisku mal problémy, na jeho miesto po vzatí do väzby bol dosadený dočasne iný zamestnanec, ktorý tam potom aj trvalo zostal. Žalobca bol predtým zaradený ako vedúci útvaru informačných technológií v Š. F.U. P. F. Q. Q., pedagogický zamestnanec s príjmom v júni 2004 vo výške 30.985,- Sk brutto. Po návrate z väzby bol žalobca preradený na nižšiu pozíciu metodik školiteľ s nižším platom, bez príplatku za riadenie a iných odmien, bez osobného ohodnotenia, s funkčným platom vo výške 15.160,- Sk. Žalobca uviedol, že na pracovisku trpel šikanu. Dňa 18.01.2005 vtedajší zamestnávateľ spracoval a doručil žalobcovi listinu „ukončenie pracovného pomeru podľa zákona o verejnej službe“, kde ako dôvod bolo uvedené nesplnenie predpokladu na výkon práce vo verejnej službe podľa ustanovenia § 3 písm. b) zákona č. 552/2003 Z. z., pričom predmetné ustanovenie uvádza ako predpoklad bezúhonnosť. Z uvedeného je zjavné, že zamestnávateľ mimoriadne negatívne chápal trestné stíhanie žalobcu a pobyt vo väzbe, ktoré mienil riešiť až skončením pracovného pomeru so žalobcom. Následne síce tento právny úkon odvolal, ale nepríjemné vnímanie osoby žalobcu podľa jeho názoru zostalo naďalej. V Š. F.A. P. pracoval žalobca do roku 2007, keď sa rušili niektoré pracovné miesta, dostal výpoveď, síce formálne uvedenú z organizačných dôvodov, avšak táto výpoveď z práce súvisela s jeho trestným stíhaním, keďže nebyť toho, bol by zostal pracovať na svojej pôvodnej pracovnej pozícii, ktorá sa po zmenách zachovala. Následne žalobca nemohol nájsť dlhodobo prácu a bol na nezamestnaneckej podpore do roku 2010. V auguste 2010 začal učiť na P. S. Š. F. Q. Q.. Mal aj dobrú ponuku práce na prijatie do zamestnania ako pedagóg v Ú. na F. A. J. G. P. F. D., spĺňal podmienky na prijatie, prešiel aj jednotlivými výberovými kolami, avšak kvôli jeho trestnému stíhaniu ho v roku 2010 neprijali. V poisťovni Y. taktiež nebol prijatý do zamestnania po úspešnom konkurze v 3. kole, najmä z dôvodu prebiehajúceho trestného stíhania.

6. Za tri mesiace väzby bol žalobca u psychológa vo väzbe, mal psychické problémy počas väzby a bolo potrebné jeho vyšetrenie. Bol napätý a nervózny, budil sa v noci. Následne počas trvajúceho trestného stíhania žil v neistote ohľadom svojej budúcej práce, či bude môcť pracovať vo verejnej sfére, kde bezúhonnosť je základnou podmienkou.

7. Trestné stíhanie malo vplyv aj na rodinné finančné zázemie. Zhoršilo sa všeobecné vnímanie jeho dovtedy dobrej povesti u okolia. Susedské vzťahy sa radikálne zhoršili, napríklad v deň vzatia do väzby o šiestej ráno prišli policajti k nim domov, celý panelák o tom vedel a odvtedy naňho susedia zazerali, ohovárali ho, nepozdravili, hľadeli naň ako na zločinca, čo pretrvávalo až pokým sa neodsťahovali zo P. - A. E. F. Q. Q. R. T.. Dve maloleté deti to taktiež vnímali negatívne, manželka mala problémy na pracovisku s nepriazňou kolegov, aj ona to ťažko znášala, keďže pracuje ako E. na X. P. S. Š.. Manželka musela začať brať lieky na psychiku, taktiež jeho matka a svokra.

8. Vzhľadom na uvedené skutočnosti si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 17.600,- eur, ktorú považoval za primeranú spôsobeným následkom, traume a celkovému negatívnemu vplyvu na jeho osobný život.

9. Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky pri predbežnom prerokovaní nároku žiadosti žalobcu nevyhovelo a to ani sčasti, čo oznámilo písomne podaním sp. zn. 24447/2014-34 zo dňa 31.01.2014. Ako dôvod bolo stručne uvedené nesplnenie predpokladov na vznik nároku na náhradu škody.

10. Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 04.09.2014 uviedol, že zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci nastupuje v prípade naplnenia nasledovných predpokladov: nezákonné rozhodnutie (prípadne nesprávny úradný postup), vznik škody a príčinná súvislosť medzi namietaným nezákonným rozhodnutím (prípadne nesprávnym úradným postupom) a vznikom škody. Uvedené predpoklady zodpovednosti štátu za škodu musia byť splnené kumulatívne. Ak sa čo len jeden z uvedených predpokladov nenaplnení, základ nároku nie je daný. Podľa názoru žalovaného nie je možné za nezákonné rozhodnutie považovať žiadne rozhodnutie v trestnom konaní, keďže žiadne rozhodnutie nebolo po svojej právoplatnosti zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť a nespĺňa preto atribúty nezákonného rozhodnutia tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.. Pre existenciu nezákonného rozhodnutia nepostačí len samotné zrušenie právoplatného rozhodnutia, k takému zrušeniu musí dôjsť pre jeho nezákonnosť. V porovnaní s inými odvetviami práva má pojem zrušenie rozhodnutia pre nezákonnosť osobitný význam práve v trestnom práve, keďže zákon č. 301/2005 Z. z. upravuje inštitúty, ktoré výslovne ustanovujú nutnosť konštatovať porušenie zákona (nezákonnosť), ktoré je dôvodom zrušenia rozhodnutia. Ide o dva opravné prostriedky, a to zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní a dovolanie. Zo známeho skutkového stavu nevyplýva, že by bol v prípade žalobcu úspešne použitý takýto opravný prostriedok. Súčasne nie je preukázané, že

by akýkoľvek orgán verejnej moci v trestnom konaní nedovoleným spôsobom zasiahol do práv žalobcu. Pokiaľ orgány verejnej moci vykonávali dôvodné procesné úkony predpokladané (dovolené) právnym poriadkom, pričom neprekročili zákonom stanovené medze, nedopustili sa nezákonnosti v prípravnom konaní, keď sa ešte nerozhoduje o vine obvineného, ktorá sa v priebehu trestného konania dokazuje, resp. preveruje. Zastavenie trestného stíhania automaticky neznamená, že orgány činné v trestnom konaní porušili zákon, preto nemožno z uznesenia o zastavení trestného stíhania vyvodiť porušenie povinnosti orgánov činných v trestnom konaní. Zastavenie trestného stíhania neneguje postup orgánov činných v trestnom konaní, neznamená nezákonnosť trestného stíhania, ale je len jednou z alternatív jeho ukončenia a jeho dôsledkom nie je popretie celej fázy prípravného konania.

11. S poukazom na aktuálnu rozhodovaciu činnosť rešpektovaných súdnych inštancií mal žalovaný za to, že nemožno odvodiť nezákonnosť trestného stíhania žalobcu. Voči žalobcovi existovalo podozrenie zo spáchania trestného činu, keď tento vyhotovoval faktúry, ktoré mali byť použité na daňovú trestnú činnosť a orgány činné v trestnom konaní boli povinné žalobcu stíhať. Po dôkladnom vyhodnotení dôkaznej situácie, po riadnom priebehu vyšetrovania, si však nebolo možné osvojiť záver o tom, že by došlo k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu. Nie je možné opomenúť skutočnosť, že to boli práve orgány činné v trestnom konaní, ktoré k tomuto záveru dospeli, trestné stíhanie zastavili, pričom nedošlo k podaniu obžaloby voči žalobcovi. Práve zastavenie trestného stíhania svedčí o dôslednej práci orgánov činných v trestnom konaní, a to navyše v tak komplikovanej a rozsiahlej trestnej veci.

12. Žalobca označil za nezákonné rozhodnutie aj uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. Tp/61/2004 zo dňa 24.07.2014 o vzatí do väzby. Voči uvedenému rozhodnutiu si podal sťažnosť, táto však bola zamietnutá, v dôsledku čoho uznesenie nadobudlo právoplatnosť a nikdy nedošlo k zrušeniu alebo zmene. Žalovaný preto odmietal záver o nezákonnosti uznesenia o vzatí do väzby.

13. Žalovaný uviedol, že žalobca otázku nesprávneho úradného postupu považoval vo vzťahu k uplatnenému nároku len za podpornú, napriek tomu žalovaný v tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 9 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., v zmysle ktorého súd ako predbežnú otázku nemôže riešiť existenciu zbytočných prieťahov alebo nečinnosti v postupe vyšetrovateľa alebo príslušníkov Policajného zboru Slovenskej republiky. Pokiaľ by žalobca mienil preukázať nesprávny úradný postup v tomto smere, musí uniesť dôkazné bremeno spôsobom podľa citovaného ustanovenia. Podľa informácií žalovaného však žalobca dĺžku konania nenamietal a nevyvíjal žiadnu aktivitu v smere odstránenia údajných prieťahov v konaní. Bez ohľadu na uvedené však existenciu prieťahov nie je možné odvodiť len z dĺžky prípravného konania. V predmetnej trestnej veci išlo o odhaľovanie rozsiahlej trestnej činnosti, ktorej vyhodnocovanie po stránke skutkovej či právnej je možné hodnotiť výlučne ako mimoriadne zložité, čomu zodpovedá okrem iného aj administratívna náročnosť veci. Trestný spis obsahoval 121 zväzkov (cca. 33.000 strán) a podľa prehľadu vykonaných úkonov, ktorý bol žalovanému zo strany polície v rámci predbežného prerokovania nároku poskytnutý, bolo len ku dňu 11.02.2010 vykonaných celkovo 2.696 úkonov. Vzhľadom na uvedené považoval žalovaný dĺžku prípravného konania za primeranú.

14. V súvislosti s uplatnenou výškou škody žalovaný uviedol, že aj samotný pobyt vo väzbe automaticky neznamená stratu zárobku. Žalobca mohol počas väzby, resp. istého obdobia väzby čerpať, napr. dovolenku, mohlo mu byť poskytnuté náhradné voľno s náhradou mzdy. V takých prípadoch by mu bola mzda, resp. náhrada poskytnutá. Z dostupných podkladov si preto nie je možné bez pochybností osvojiť záver o strate zárobku. Z hľadiska výšky ušlého zárobku žalovaný disponoval len výplatným lístkom žalobcu za mesiac jún 2004, z ktorého však nevyplýva, že by pravidelný mesačný zárobok žalobcu bola ním uvádzaná suma v prepočte 1.028,51 eur. V mesiaci jún 2004 bola totiž žalobcovi poskytnutá mimoriadna odmena vo výške 331,94 eur (10.000,- Sk), preto žalovaný namietol nárok na náhradu ušlého zárobku čo do základu aj do výšky.

15. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je podľa názoru žalovaného nevyhnutné preukázať ujmu, ktorá bola spôsobená v priamej príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím (resp. nesprávnym úradným postupom) a v prípade preukázania jej existencie, je možné priznať náhradu nemajetkovej ujmy formou peňažného plnenia iba za tých podmienok, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením a ujmu nie je možné napraviť inak. Výška zadosťučinenia v peniazoch je predmetom voľnej úvahy súdu, avšak aj táto úvaha sa musí opierať o konkrétne a preskúmateľné hľadiská. Súd musí brať na zreteľ satisfakčnú funkciu priznávanej peňažnej čiastky (nemožno opomenúť, že samotné zastavenie trestného stíhania predstavuje výraznú mieru satisfakcie a samo osebe predstavuje náhradu prípadnej nemajetkovej ujmy), ktorou je zabezpečiť primerané zmiernenie nemajetkovej ujmy a s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu možno priznať aj citeľnú sumu, na druhej strane však nemožno priznávať neprimerané či dokonca tak premrštené sumy, ktoré by vo svojich dôsledkoch viedli k bezdôvodnému obohateniu.

16. Štát predovšetkým vytvoril legislatívny rámec zakotvujúci tzv. prezumpciu neviny, keď sa každý vrátane žalobcu považuje za nevinného, dokiaľ právoplatným rozhodnutím nie je vyslovená jeho vina. Prípadné nerešpektovanie prezumpcie neviny tretími osobami nemôže ísť na ťarchu žalovaného. Túto skutočnosť žalovaný zdôraznil osobitne vo vzťahu k zamestnávateľovi žalobcu, keď podľa žaloby tento mal žalobcu šikanovať, mal z dôvodu trestného stíhania preradiť žalobcu na nižšiu pozíciu a neskôr ho prepustiť. Žalobca uviedol, že bol zamestnaný podľa zákona č. 552/2003 Z. z. a že sa ho zamestnávateľ pokúsil prepustiť z dôvodu nesplnenia požiadavky bezúhonnosti. Z citovaných ustanovení zákona však je zrejmé, že túto podmienku musel vo vzťahu k namietanému trestnému stíhaniu spĺňať, keďže nebol právoplatne odsúdený. Nesprávne vyhodnotenie zákona zo strany zamestnávateľa nemôže ísť na ťarchu žalovaného, ale na ťarchu zamestnávateľa. Zo žaloby vyplýva, že žalobca bol prepustený z dôvodu organizačných zmien, pričom došlo k zrušeniu viacerých miest, a teda jeho prepustenie nie je možné spájať s individuálnym zameraním na žalobcu. Pokiaľ by popísané praktiky zamestnávateľa boli preukázané, mali by charakter protiprávneho konania s diskriminačným obsahom. V takom prípade nemôže svedčiť pasívna vecná legitimácia žalovanému v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.. Vzhľadom na to, že už medzi samotným prepustením žalobcu zo Š. F. P. F. Q. Q. a trestným stíhaním nie je podľa názoru žalovaného vzťah priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti, nie je možné spájať zodpovednosť štátu s popísanými problémami žalobcu pri hľadaní zamestnania. Žalovaný pritom aj z vecného pohľadu odmieta tvrdenie, že žalobca si práve kvôli trestnému stíhaniu do augusta 2010 prácu nenašiel a to aj s dôrazom na vysokú nezamestnanosť v Slovenskej republike, ktorá z regionálneho pohľadu je výrazným problémom práve v banskobystrickom kraji. Z odvetvového pohľadu je tiež problémom zamestnať sa práve v oblasti školstva, keďže v sústave škôl dochádza k znižovaniu počtu jednotlivých školských zariadení.
17. Žalobca sa v žalobe zmienil o nemajetkovej ujme osôb, ktoré neboli trestne stíhané, pričom však tieto osoby nemajú postavenie účastníkov konania a žalobca nemôže úspešne vo vlastnom mene uplatňovať ujmu iných osôb ako je on sám. V oblasti ostatných vzťahov a to konkrétne zhoršenia povesti a zhoršenia susedských vzťahov od okamihu, keď žalobcu o šiestej hodine ráno v deň vzatia do väzby navštívili policajti v bytovom dome, žalovaný uviedol, že ujma, ktorá mu mala v tejto súvislosti vzniknúť ešte pred vydaním uznesenia o vznesení obvinenia, nemohla byť tak v priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti s obvinením, ktoré z časového hľadiska nastalo neskôr. Záverom žalovaný uviedol, že do prípadného omeškania sa môže dostať až neplnením judikovanej povinnosti na základe právoplatného rozhodnutia súdu, keďže príslušný orgán konajúci v mene štátu po uplynutí lehoty na predbežné prerokovanie nároku nemusí zistiť skutočnosti, ktoré jednoznačne odôvodňujú záver o dôvodnosti uplatnených nárokov a nemôže v takom prípade uspokojiť uplatnený nárok. V sporných prípadoch môže až súd v meritórnom rozsudku rozhodnúť, či je daný základ nároku, jeho výška, čím je vymedzený okamih vzniku povinnosti a uspokojiť uplatnený nárok na náhradu škody. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti žalovaný žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť ako nedôvodnú
18. Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie dňa 23.11.2015, na ktorom právny zástupca zotrval na argumentácii o existencii nároku žalobcu, ktorý vychádza zo zákona č. 514/2003 Z. z., a to z dvoch nezákonných rozhodnutí - rozhodnutie o väzbe a rozhodnutie o vznesení obvinenia. Žalobca nesúhlasil s argumentáciou žalovaného, že tieto rozhodnutia nespĺňajú charakter nezákonnosti, nakoľko v zmysle judikatúry má zastavenie trestného stíhania rovnaké účinky ako zrušenie rozhodnutia pre nezákonnosť. Poukázal na to, že k zastaveniu trestného stíhania došlo až po deviatich rokoch, pričom dĺžku konania uviedol len podporne a to v súvislosti so zvyšovaním ujmy, ktorá vznikla. Čo sa týka argumentácie žalovaného ohľadne možnosti dovolenky alebo neplateného voľna počas väzby, poukázal žalobca na to, že osobná sloboda žalobcu bola obmedzená náhle a následne 3 mesiace, počas ktorých bol žalobca kontinuálne vo väzbe, mu nedávali priestor pre vybavenie dovolenky alebo neplateného voľna aj s ohľadom na skutočnosť, že dĺžku väzby nevedel predpokladať. Pokiaľ ide o mimoriadnu odmenu táto bola žalobcovi vyplácaná pravidelne, a to v súvislosti s vykonávaním školení mimo pracovného času. Nestotožnil sa s argumentáciou žalovaného, že zastavenie trestného stíhanie je dostatočným primeraným zadosťučinením pre žalobcu s poukazom na trojmesačnú väzbu a deväťročné stíhanie. Trestná vec bola vysoko medializovaná v televízii aj v tlači, žalobca bol označený ako I. Q.. s uvedením jeho zamestnávateľa, teda jeho identifikácia bola ľahko dostupná, keďže žiadny iný zamestnanec s rovnakými iniciálkami nebol zamestnaný F. Š. F. P.. Ďalej poukázal na to, že zaistenie prebiehalo tak, že celý panelák sa dozvedel o tom, že všetci susedia to videli, odvtedy dochádzalo k zásahu do dobrej povesti žalobcu, čo sa týka prezumpcie neviny, bežní občania to takto nevnímajú. Trestné stíhanie bolo ukončené, ale už medializované nebolo. Po návrate z väzby došlo k zmene pracovnej zmluvy, a teda k zmene pracovného miesta žalobcu s nižším ohodnotením, bol negatívne vnímaný na pracovisku kolegami a nadriadenými a vzhľadom k tomu, že bol zaradený vo verejnej službe, kde

sa vyžaduje bezúhonnosť sa jeho zamestnávateľ pokúsil s ním rozviazať pracovný pomer. Napokon výpoveď zamestnávateľ vzal späť po intervencii odporov, avšak následne bol rozviazaný pracovný pomer v dôsledku organizačných zmien. Žalobca poukázal na to, že jeho pôvodné pracovné miesto organizačnou zmenou nebolo zrušené, iba to miesto, na ktoré bol preradený, preto je tu daná príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a ujmou v pracovnej oblasti, spočívajúcou v strate práce. Zároveň došlo aj k zhoršeniu zdravotného stavu žalobcu, ktorý musel začať navštevovať psychológa, následkom zásahu bolo zhoršenie vzťahov v rodine, v susedstve, ohováranie, čo viedlo žalobcu napokon k odsťahovaniu sa z pôvodného bydliska.

19. Žalovaný zotrval na svojej argumentácii, uviedol, že neboli v danom prípade kumulatívne splnené podmienky zodpovednosti štátu za škodu. Nedošlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia, nakoľko v danom prípade existovalo odôvodnené podozrenie zo spáchania trestného činu a orgány činné v trestnom konaní boli povinné žalobcu stíhať. Napokon orgány činné v trestnom konaní aj zastavili trestné stíhanie, čo svedčilo o dôkladnej práci vo vyšetrovaní takejto rozsiahlej trestnej veci, pričom nedošlo k podaniu obžaloby. Dôvod väzby u žalobcu bol daný, čo vyplýva z uznesenia o vzatí do väzby, ako aj z rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 25.08.2004, sp. zn. 3Tpo/69/2004. Väzba pritom neprekročila čas nevyhnutný na dosiahnutie jej účelu a túto si podľa názoru žalovaného žalobca zavinil sám z dôvodu, že sa osobne poznal a spolupracoval s ďalšími spoluobvinenými a osobne sa stretol aj s ďalšími spoluobvinenými. Zhoršenie pracovného zaradenia nie je v priamej príčinnej súvislosti s rozhodnutiami, ktoré považoval žalobca za nezákonné, navyše prepustením žalobcu z pracovného pomeru došlo z dôvodu organizačných zmien a s veľkým časovým odstupom od začatia trestného stíhania. Pokiaľ ide o medializáciu trestných vecí, za prípadný zásah zodpovedajú média a túto zodpovednosť nie je možné prenášať na žalovaného.

20. Na pojednávaní sa priamo vyjadril aj žalobca, ktorý uviedol, že ráno o šiestej prišli pred dom dve tri autá, v byte u nich bola hliadka, jeho vyviedli a išiel na vyšetrovanie. Pýtali sa ho ako dlho podniká, na čo odpovedal, že nikdy nepodnikal, v dome nemal ani počítač ani tlačiareň, z bytu im zobrali nejaké diskety, mobily, CD. Policajti sa pýtali koho pozná a on uviedol, že poznal len U. Z.. Najprv mu policajti oznámili, že to bol asi omyl, že ho zobrali (vyšetrovateľka to bola overiť telefonátom do Bratislavy a potom povedala, že, bohužiaľ, musí zostať). Potom išiel do CPZ a v sobotu na súd, kde rozhodli, že ho berú do väzby. Vôbec nevedel, o čo sa jedná, hovorili o teroristickej zločineckej skupine, vo väzbe bol 3 mesiace a tam mali iba jednu hodinu vychádzky denne, cely pozatvárané, aby ich nikto nevidel, keď išli do bufetu, bufet aj schodisko museli byť prázdne. Na cele bol s pánom obvineným z dvoch vrážd, ktorému hrozilo doživotie, neexistovala žiadna komunikácia s okolitým svetom, dostával len listy z domu, z ktorých sa dozvedel, že má ísť o nejaký predaj dreva vo vlakoch. Po prepustení z väzby vzhľadom k tom, že vec bola medializovaná sa to prejavilo aj na správaní okolia. Keď vás média označia za zločinca a teroristu, ťažko ľudom vysvetlíte, že to tak nie je. Kolegovia ho mali za takého, ako ho vykreslili médiá. Stalo sa, že sa opýtali: „a ty zasa učíš? Veď si sedel v base.“ Čo sa týka zamestnania za posledný mesiac pred väzbou mu neboli vyplatené mimoriadne odmeny za práce, ktoré vykonal počas víkendu alebo dovolenky, ani za práce pre MŠ SR, ktoré pripravoval na rok 2005. Prvú výpoveď zobral zamestnávateľ späť, potom ho prepustili z organizačných dôvodov, pričom miesto, ktoré predtým zastával, nezrušili, ostala na ňom kolegyňa. Na pracovných pohovoroch mu vždy bolo povedané, že ho nemôžu zamestnať, pretože trestné stíhanie stále pretrváva. Na otázku súdu ako došlo k zmene pracovnej zmluvy povedal, že keď prišiel z väzby, volala mu hospodárka, dala mu podpísať papiere od riaditeľa, že už nebude vedúci a že je takýto krok nutný, kým sa to neustáli. V dobrej viere to podpísal u nej doma. S riaditeľom boli od roku 1996 alebo od roku 1998 rodinní priatelia. Po návrate z väzby mu opäť navrhol vykanie. Pokiaľ ide o trestné stíhanie, išlo len o to, že dovolil U.. Z. vytlačiť nejaké listiny, bol sponzorom školy a takýmto spôsobom sme sa mu revanšovali, keď potreboval takúto pomoc. Išlo hlavne o tlače reklamných vecí, alebo šablóny na faktúry. Žalovaný tvrdí, že si žalobca zavinil väzbu sám, tak k tomu dodal, že tak by tomu bolo aj teraz, pretože doteraz s uvedenou šablónou pracuje.

21. Bol zamestnaný na S. Š., kde vyučoval informatiku a matematiku, pokiaľ ide o rodinný život mladšia dcéra mala vtedy 3 roky, tá to nevnímala, staršia jedenásťročná sa utiahla pred svetom, nekomunikovala s nikým, zle to znášala. Uviedol, že on nemohol spávať počas väzby, nemal styk s verejnosťou, rozmýšľal nad tým, že mu hrozí asi 10 až 15 rokov väzenia. Po prepustení z väzby sa dozvedel od ľudí, že vraj má mať uliatych 10 miliónov korún. Je pravdou, že právnici ďalších obvinených pri jednom z výsluchu mu povedali, že by tam nemal byť dlho. Napriek tomu musel vyhľadať psychológa, ktorý sa ho snažil ukľudniť. Keď sa vrátil z väzby, povedali mu, že začal šedivieť, mal malé deti, nevedel čo ďalej. V práci mu pridelili samostatnú kanceláriu, nikto s ním nechcel sedieť, hneď pri prvej príležitosti ho prepustili potom, čo im to prvýkrát nevyšlo. Väčšina susedov ho ignorovala, vyhýbali sa stretnutiam s ním, stretával sa iba pri nevyhnutných pracovných príležitostiach.

22. Na preukázanie nemajetkovej ujmy žalobca navrhol výsluchov svedkov, ktorých súd predvolal na pojednávanie dňa 28.09.2018. Dlhoročný priateľ žalobcu I.. U. C. uviedol, že v súvislosti s prejednávaným sporom sa mu vybavujú tri zážitky. Jeden je, že mal dovolenku, maľoval byt a vtedy ku nemu prišla manželka žalobcu s tým, že k nim prišli príslušníci PZ, všetko poprevracali, manžela vzali do väzby. Plakala, že ostala s dvomi malými deťmi doma sama. Snažil som sa ju upokojiť, že všetko bude v poriadku. Ako druhá vec, keď som navštívil žalobcu vo väzbe a hovoril mi, ako to tam prežíva, na cele bol umiestnený s osobou obvinenou z dvojnásobnej vraždy a tretia vec ako sa žalobca dostal z vyšetrovacej väzby a ako sa k nemu správali v zamestnaní, že sa ho chceli zbaviť a on bol nútený si hľadať novú prácu. Bolo to obtiažne a nakoniec sa mu to podarilo. Keď bol žalobca vo väzbe, bol vo veľmi zlom stave, vedel, že nič neurobil, mal strach o rodinu, ktorá ostala bez príjmov, lebo jeho manželka nepracovala. Z väzby vyšiel o 20 kilogramov chudší, muselo to byť po fyzickej a psychickej stránke veľmi zaťažujúce, náhla zmena života, žiadni priatelia, šport. Toto všetko veľmi zle znášal. Na otázku ohľadne života pred vzatím do väzby a po tejto udalosti svedok uviedol, že žalobca pracoval na Š. F. P. ako zástupca riaditeľa, práca ho bavila, chodil do práce rád. Čo sa týka priateľov, každú sobotu chodili pravidelne na futbal, potom si išli posedieť. Žalobca bol v partii obľúbený, o rodinu sa staral najlepšie ako vedel, o žiadnych problémoch svedok nevie. Po prepustení z väzby musel z pozície zástupcu odísť, prestal učiť deti, bola mu pridelená v zásade už len kancelárska práca. Nakoniec došlo k prepusteniu zo zamestnania a došlo aj k prerušeniu vzťahov, v kolektíve vznikol problém a došlo k vyčleneniu žalobcu, ktorý sa už pravidelných stretnutí nezúčastňoval. Aj vzťahy v rodine boli narušené, ťažko vysvetliť jedenásť - dvanásťročným deťom túto situáciu, narušené boli vzťahy aj s okolím. Určite len z dôvodu, že žalobca s manželkou sú takí akí sú, tento problém prekonali.
23. Suseda p. L. D. uviedla, že v roku 2001 sa žalobca s manželkou prisťahovali do ich domu, v ktorom predtým boli susedské vzťahy vlažné, narodila sa im dcéra. Svedkyňa im chodila pomáhať, tak sa z nich stali veľmi dobré priateľky a následne sa spriatelili aj ich deti. Rodina žalobcu výrazne zlepšila medziľudské vzťahy medzi susedmi, celý dom sa stmelil. Žalobca pravidelne doučoval po večeroch cudzie deti matematiku, niekedy sa jeho manželka aj hnevala, lebo z toho nič nemali. V roku 2004 sa o tejto udalosti dozvedela z novín, asi po dvoch dňoch, že bola rozbitá teroristická zločinecká skupina, jedným zo zadržaných zo zločinu je I. Q.. z Banskej Bystrice. Manželka žalobcu na tom bola veľmi zle po psychickej stránke, tieto informácie sa šírili veľmi rýchlo. Vonku deti kričali na dcéru žalobcu, že otec je terorista a z tohto dôvodu aj dcéra svedkyne sa s ňou nechcela hrať, lebo nechcela byť vylúčená z kolektívu. Ľudia začali od nich bočiť. Keď sa žalobca vrátil z väzby, prišiel úplne iný človek, zlomený na zdraví aj na duchu. Bol podráždený, nespával, nejedol, kedykoľvek zvýšil hlas, to predtým nikdy nebolo. Dalo to veľa námahy, aby sa dal do poriadku. Čo svedkyňu zasiahlo, bola správa od manželky žalobcu potom ako sa ich rodina odsťahovala do inej časti Bystrice, že žalobca išiel pracovať ako pomocný elektrikár a to len z dôvodu, že mu kamarát chcel pomôcť z finančného aj psychického hľadiska. Bolo to pod jeho úroveň.
24. Manželka L.. R. Q. uviedla, že v manželskom vzťahu so žalobcom žijú 28 rokov. V júli v roku 2004 o 6:00 hod. ráno mali bytovú prehliadku, manžel odišiel a videla ho až po 3 mesiacoch. 3-ročná dcéra túto celú situáciu až tak nevnímala, ale 11-ročná dcéra to znášala veľmi zle. Deti na ňu pokrikovali vonku aj v škole, že má otca v base. Ju si zástupkyňa riaditeľa, keďže v tom čase pracovala ako učiteľka, zavolala a opýtala sa, či táto situácia nejakým spôsobom ovplyvní jej prácu. Rodičia si prekladali deti z jej triedy do inej triedy kvôli jej manželovi, aj toto veľmi zle znášala. Riaditeľ školského výpočtového strediska bol ich dlhodobý rodinný priateľ, chodili spolu na dovolenky a v tom čase, keď sa to stalo, zachoval sa veľmi negatívne. Aj po finančnej stránke to bolo veľmi ťažké, lebo mali aj pôžičky, ona ostala na rodinu s jedným učiteľským platom. Niekedy bola odkázaná na pomoc susedov (napr. U. D.), ale veľa ľudí sa jej obrátilo chrbtom. Riaditeľ si manžela zavolal po jeho prepustení z väzby a jeho snahou bolo sa manžela zbaviť v zamestnaní z dôvodu, že nedodal výpis z registra trestov a tak mal porušiť zákon a chcel ho prepustiť, aj ho prepustil. Avšak školský odborový právnik žalobcovi pomohol v tejto veci a preto ho prijali späť. Zamestnal ho na podradnú prácu, umiestnil ho do skladu bez okna. Kolegovia sa mu vyhýbali, lebo sa báli pána riaditeľa. Ako náhle došlo k organizačným zmenám, bol manžel prepustený ako prvý a ostali na jednom príjme. Bol dlhšiu dobu nezamestnaný. Nakoniec ho kamarát zavolal na pomocné elektrikárske práce do iného mesta, do Trnavy, čiže odišiel od rodiny. Po psychickej stránke bol na tom manžel veľmi zle. Manžel si našťastie začal robiť ďalšiu vysokú školu s 3-ročným štúdiom, za ktoré bolo potrebné zaplatiť. Boli si vedomí toho, že keby mal záznam v registri trestov, tak nemôže robiť v štátnej službe, našťastie pred ukončením štúdia došlo k oslobodzujúcemu rozhodnutiu, školu si doplatil. Doteraz pociťuje u manžela pretrvávajúcu beznádej a pocit menejcennosti. K finančnej ujme uviedla, že v čase bytovej prehliadky, mala dcéra 2 týždne starý mobil aj ona mala nový mobil, tieto im boli políciou zadržané. Požiadala preto operátora o prerušenie platieb, ale jej nebolo vyhovené. Ďalej

uviedla, že mali veľmi veľa priateľov z rôznych vrstiev. Manžel mal kamarátsku povahu a bol nápomocný pri doučovaní detí priateľov. Potom, ako sa vrátil, sa mu väčšina kamarátov a známych obrátila chrbtom. Po 3 mesiacoch izolácie prišiel do prostredia, kde mu ľudia neverili, nechceli s ním mať nič spoločné, v práci mal vyslovene teror, spoločnosť ho izolovala a pozerala na neho ako na trestanca. Trvalo ešte dlho, keď si mnohí mysleli, že už je dávno obžalovaný a čaká na výkon trestu. K uvedenému určite prispeli správy v médiách, lebo podľa informácií tam uvedených, bol veľmi ľahko identifikovateľný a ľudia ho tak vnímali ako teroristu. Pred tým bol bezúhonný, budoval si kariéru po dlhý čas a zrazu mal zničenú celú povesť. Chodil po konkurzoch, keď si hľadal nové zamestnanie, ale nikde ho nechceli prijať. Počas väzby sa zmenil aj výzorovo, v júli videla pekného chlapa a po 3 mesiacoch prišiel šedivý muž, ktorý bol o 25 kg chudší. Trpel nechutenstvom, nespával, mal psychické problémy, keď mal ísť do práce. Trvalo istú dobu, že odmietal chodiť aj von, na výlety, izoloval sa doma v domácom prostredí. Mal obavu o finančné zabezpečenie, ale aj spoločenské zabezpečenie rodiny do budúcna. V súvislosti s aktívnych hľadaním zamestnania uviedla, že manžel sa zúčastnil viacerých konkurzov v súkromných firmách v Bratislave, dostal sa aj do užšieho výberu, kedy mu položili otázku, či chce uviesť nejakú informáciu, ktorú by mal zamestnávateľ vedieť, žalobca si bol vedomý toho, že si zamestnávateľ tieto informácie vie zistiť. Preto ich informoval, že bolo voči nemu vedené trestné stíhanie. Bol aj na konkurzoch v súkromných firmách v Banskej Bystrici v oblasti informatiky, nedostal sa ani do užšieho výberu. Nakoniec ho zamestnal kamarát mimo jeho pracovného zamerania (elektrikárske práce).
25. Dlhoročný priateľ žalobcu p. L.. L. F. uviedol, že ako z jasného neba prišla informácia, že I. je terorista, čomu však nikto neveril. Na začiatku to bolo najhoršie, dali mu pocítiť, že je vyvrheľ, aj od právnych zástupcov sme dostávali rady, aby sme sa s ním nestretávali. V roku 2017 síce došlo k zrušeniu obvinenia, ale ľuďom to nikdy nevysvetlíte. Malo to dopad na celú rodinu, manželku, ale aj priateľov, báli sme sa mu niekedy zavolať aj po 10-ich rokoch. Len vďaka manželke a stálym priateľom to celé prekonal. Neprajníci vždy dajú pocítiť, aj keď to priamo nepovedia, že ste vylúčený z ich komunity. Cítite to nepriamo napr., že si k Vám v práci nikto neprisadne. Pred tým bol žalobca vyslovene kamarátsky typ, teraz sa bojí osloviť nových ľudí. V súvislosti so zmenou kamarátskych vzťahov uviedol, že kamaráti mu všetci verili, ale bola tam z ich strany istá zdržanlivosť z dôvodu, že trestné stíhanie ešte nebolo ukončené. Celý život to žalobcovi zmenilo. Žalobca sa uzatvoril sám do seba, pravidelné stretávanie sa skončilo, či už športové aktivity, alebo posedenia. Veľa jeho kamarátov a známych sa z jeho života vytratili. Svedok uviedol, že bol spoluobvinený v trestnom konaní spolu so žalobcom. Počas trestného konania im vyslovene právni zástupcovia odporúčali, aby sa nekontaktovali. Po jeho skončení síce zostali v kontakte, zavolajú si, ale už to nie je také, ako predtým, nestretávajú sa na futbale a pod.
XX. L.. L. Ž. uviedol, že podnikal s pánom F., preto mal vedomosť o skutočnostiach, ktoré nastali od zadržania žalobcu až po jeho prepustenie z väzby. So žalobcom sa pozná už vyše 30 rokov, už za študentských čias, vždy to bol otvorený, priateľský, kľudný a nekonfliktný človek. Mali spoločné záujmy, napr. šport. Potom, ako došlo k tejto udalosti, je z neho sklesnutý, zostarnutý človek bez životnej iskry, keď sa aj otvorí, trvá mu dlho, kým sa rozrozpráva tak, ako predtým. Predtým mal veľa kamarátov, teraz mu zostalo iba tých pár úprimných. Nikomu neprospeje pobyt vo väzbe, strata zamestnania, finančné problémy - s tým všetkým sa žalobca musel potýkať. Jeho spoločenský kredit klesol, určitým ľuďom sa to nedá vysvetliť, vždy pre nich bude mať status kriminálnika. Po fyzickej stránke sa z basy vrátil schudnutý, prešedivelý, starý, bez životnej iskry. Nikomu nedôveruje, je popudlivý, bola to pre neho veľká rana. Drží ho len rodina a nemá záujem sa zapojiť do nejakej komunity. Stratil zamestnanie, ktoré ho bavilo a bol nútený z finančných dôvodov zamestnať sa v inej práci. Bol presvedčený, že to, v akom stave sa v súčasnosti žalobca nachádza, je jednoznačne následok toho, čím si musel prejsť, následok toho, že bol vo väzbe. Negatívny dopad malo určite aj to, ako sa k nemu správala komunita, do ktorej patril po tom, ako sa z väzby vrátil.
27. V prejednávanom spore súd rozhodol rozsudkom zo dňa 22.01.2019, č. k. 4C/77/2014-259, ktorým zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 7.050,- eur titulom nemajetkovej ujmy v lehote do 30 dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania.
28. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, o ktorom Krajský súd v Bratislave rozhodol uznesením zo dňa 25.02.2022, č. k. 6Co/127/2019-351 tak, že rozsudok v napadnutom zamietajúcom výroku a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolací súd konštatoval vecnú a právnu správnosť záverov súdu prvej inštancie vo vzťahu k preukázaniu existencie nezákonného rozhodnutia alebo nezákonného postupu, ako aj existencie príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a vzniknutou ujmou na základných právach a slobodách žalobcu, keďže zodpovednosť štátu za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci je konštruovaná ako objektívna,

absolútna zodpovednosť, teda štát sa jej nemôže zbaviť. Záver súdu prvej inštancie, že v súvislosti s väzbou a trestným stíhaním nie je dostatočným zadosťučinením a odškodnením žalobcu iba samotné konštatovanie porušenia práva, označil odvolací súd za dôvodný a vyplývajúci z obsahu spisu. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa nedostatočným spôsobom vysporiadal s primeranosťou odškodnenia žalobcu, pokiaľ ide o uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmu za väzbu a celkovú dĺžku trvania trestného stíhania, pričom zároveň v ďalšom konaní má žalobca špecifikovať z celkového uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy sumu, ktorú uplatňuje titulom nemajetkovej ujmy za nezákonnú väzbu a sumu, ktorú uplatňuje titulom nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie. V súvislosti s nárokom na náhradu majetkovej škody, ktorá má predstavovať ušlú mzdu za obdobie trvania väzby, odvolací súd konštatoval, že žalobcovi preukázateľne nastala strata na zárobku v príčinnej súvislosti s jeho väzbou po začatí trestného stíhania, a preto zaviazal súd prvej inštancia v ďalšom zisťovať z predložených dokladov skutočnú stratu očakávaného zárobku žalobcu.
29. Reagujúc na závery rozhodnutia odvolacieho súdu doručil žalobca dňa 22.09.2022 podanie, v ktorom upravil svoj nárok na náhradu ušlej mzdy za rozhodné obdobie od 21.07.2004 do 13.10.2004 vo výške 2.324,10 eur. Vychádzal pri tom z potvrdenia účtovníčky U.. L. D. zo dňa 12.09.2022, ktoré k svojmu vyjadreniu priložil. Zároveň vzal žalobu v časti nároku na náhradu majetkovej škody vo výške 590,02 eur späť.
30. V súvislosti so špecifikáciou nároku nemajetkovej ujmy žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici v právnej veci U.. L.. F., o náhradu škody spôsobenej totožným nezákonným trestným stíhaním, pričom išlo o spoluobvineného v rovnakej trestnej veci. Žalobca uviedol, že si v tomto konaní uplatňuje titulom nezákonnej väzby sumu vo výške 2.805,- eur (85 dní väzby x 33,- eur/deň), zo sumy ktorej mu bola priznaná suma vo výške 2.550,- eur a predmetom konania tak má zostať suma vo výške 255,- eur. Zvyšok žalovanej sumy vo výške 14.795,- eur si žalobca uplatňuje titulom nezákonného trestného stíhania v trvaní 104 mesiacov, z ktorej sumy súd priznal sumu 4.500,- eur, teda predmetom konania zostal doplatok v sume 10.295,- eur.
31. Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 04.01.2023 spochybnil žalobcom predložený dôkaz - Potvrdenie o ušlej mzde za rozhodné obdobie, poukázal na to, že žalobca pri výpočte ušlého zisku vychádzal z hrubého mesačného príjmu, absolútne ignorujú skutočnosť, že jeho majetok by sa nebol býval zvýšil o sumu hrubého mesačného príjmu, ale nanajvýš o sumu čistého mesačného príjmu. Povinnosť riadne a zrozumiteľne špecifikovať nárok žalobcu a tento preukazovať zaťažuje žalobcu. Žalovaný zotrval na stanovisku, že žalobcom deklarovaná výška ušlého zisku nie je preukázaná a preto je žaloba v tejto časti nedôvodná. Žalovaný vyjadril súhlas s čiastočným späťvzatím žaloby. Žalovaný zastával názor, že súdom právoplatne priznaná náhrada nemajetkovej ujmy je postačujúca a zohľadňuje všetky negatívne následky väzobného trestného stíhania žalobcu, ako i jeho dĺžku, príkladmo poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, v zmysle ktorých bola za väzbu a nezákonné trestné stíhanie priznaná ešte nižšia suma nemajetkovej ujmy, ako v tomto konaní. Žalovaný tak navrhol v zostávajúcej časti náhrady nemajetkovej ujmy žalobu zamietnuť a nepriznať nárok na náhradu trov konania ani jednej zo strán sporu.
32. Súd na opätovné prejednanie sporu nariadil pojednávanie na dňa 24.01.2023, na ktorom žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu zopakoval skutočnosti uvádzané vo svojom písomnom vyjadrením zo dňa 22.09.2022, mal za to, že nárok na náhradu ušlej mzdy je vypočítaný správne z tzv. hrubej mzdy, kedy po priznaní nároku žalobca bude odvádzať z uvedenej sumy odvody do sociálnej a zdravotnej poisťovne. Žalovaný zotrval na svojej argumentácii, že predmetný listinný dôkaz neodstránil ním vznesenú námietku o nepreukázaní nároku na náhradu ušlej mzdy, ktorá podľa jeho názoru má byť vypočítaná z tzv. čistej mzdy. V ostatnom zopakoval svoju argumentáciu uvádzanú v písomnom vyjadrení.
33. Na výzvu súdu žalobca podaním doručeným súdu dňa 27.02.2023 ozrejmil, že čiastočné späťvzatie žaloby sa týka aj pôvodne žiadaného príslušenstva vo výške 5,25 % ročne zo sumy 20.514,12 eur od 01.02.2014 do zaplatenia, a preto v aj tejto časti žalobca navrhol konanie zastaviť. Žalovaný vyslovil svoj súhlas s čiastočným späťvzatím v časti príslušenstva podaním doručeným súdu dňa 06.03.2023.
34. Súd vykonal dokazovanie z predložených písomných a ústnych vyjadrení sporových strán a navrhnutých svedkov, ako aj z listinných dôkazov: uznesenie Krajského riaditeľstva PZ v Banskej Bystrici, Úrad justičnej a kriminálnej polície, odbor ekonomickej kriminality zo dňa 21.07.2004, ČVS: B.-X/OEK-Q.-XXXX, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 13.10.2004, sp. zn. Pš/21/04, uznesenie Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 12.03.2013, sp. zn. VII/ 1 Gv 239/09-1553, pracovná náplň žalobcu zo dňa 02.04.2002, rozhodnutie o plate zo dňa 31.10.2003, zmena pracovnej zmluvy - dodatok zo dňa 21.10.2004, rozhodnutie o plate zo dňa 21.10.2004, pracovná náplň zo dňa 10.12.2004, výplatné lístky za mesiac február - jún 2004, október

- december 2004, ukončenie pracovného pomeru zo dňa 18.01.2005, výpoveď z pracovného pomeru zo dňa 11.09.2007, žiadosť o prijatie do pracovného pomeru zo dňa 20.09.2010, žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody voči Slovenskej republiky zo dňa 24.07.2013, oznámenie o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody, zápisnica o výsluchu zadržaného, podozrivého zo dňa 21.07.2004, zápisnica o výsluchu obvineného zo dňa 22.07.2004, uznesenie Tp 61/04 zo dňa 24.07.2004, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 25.08.2004 sp. zn. 3Tpo/69/04, fotokópie novinových článkov, žiadosť o poskytnutie záznamu o intervencii u psychológa - odpoveď zo dňa 27.02.2018, Potvrdenie o ušlej mzde za rozhodné obdobie zo dňa 12.09.2022, na základe ktorých zistil nasledovný skutkový stav:

35. Žalobcovi spolu s ďalšími spoluobvinenými bolo dňa 21.07.2004 uznesením Krajského riaditeľstva PZ v Banskej Bystrici pod Č.: X/OEK-Q.-XXXX vznesené obvinenie pre trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Trestného zákona a za účastníctvo na trestnom čine skrátenia dane a poistného podľa § 148 ods. 5 Trestného zákona formou pomoci. Vznesenie obvinenia bolo odôvodnené tým, že v presne nezistenom čase, najneskôr od roku 2002 až do dňa vydania uznesenia boli tieto osoby členmi zločineckej skupiny, resp. boli činní pre zločineckú skupinu, pôsobiacu na území stredného a západného Slovenska, kde pri vysokom stupni deľby práce v rámci vnútorného usporiadania skupiny za účelom získania finančných prostriedkov, zabezpečovali vyhotovovanie a distribúciu daňových a účtovných dokladov, deklarujúcich zdaniteľné plnenia pre rôznych odberateľov z radov podnikateľov, hoci tieto zdaniteľné plnenia neboli uskutočnené a umožnili tak odberateľom fiktívnych daňových dokladov ako platiteľom dane z pridanej hodnoty znížiť si vlastnú daňovú povinnosť o DPH.

36. Uznesením Okresného súdu v Banskej Bystrici zo dňa 24.07.2004 sp. zn. Tp 61/04 bol žalobca dňom 21.07.2004 vzatý do väzby, ktorá sa vykonávala v Ústave na výkon väzby v Banskej Bystrici. Proti tomuto uzneseniu žalobca ako obvinený zahlásil do zápisnice sťažnosť. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 25.08.2004 sp. zn. 3Tpo/69/04 bola sťažnosť žalobcu zamietnutá s odôvodnením, že trestné stíhanie je len v štádiu počiatku a je potrebné poukázať na tú skutočnosť, že doteraz neboli vypočutí odberatelia fiktívnych faktúr, ktorí môžu uviesť okolnosti dôležité pre trestné konanie a preto je dôvodná obava, že by v prípade ponechania žalobcu a ďalších spoluobvinených na slobode mohli títo vplývať na vyšetrovanie, mariť ho, narušiť objasnenie spôsobu vyhotovenia, získania faktúr, spôsobu vyplácania odmien a preto dôvod väzby podľa § 67 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku u obvinených stále trvá.

37. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 13.10.2004 sp. zn. Pš 21/04 bol žalobca prepustený z väzby. Pri rozhodovaní o prepustení žalobcu z väzby vychádzal súd z jeho výpovede pred procesným sudcom na Okresnom súde Banská Bystrica, ako aj z výpovedí spoluobvinených, a na základe týchto skutočností potom dospel súd k záveru, že u žalobcu nie sú dané zákonné predpoklady pre vzatie do väzby, a to dôvodnosť podozrenia zo spáchania trestného činu, pre ktorý bolo voči nemu vznesené obvinenie.

38. Uznesením Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 12.03.2013, sp. zn. VII/1 Gv 239/09-1553 bolo trestné stíhanie voči žalobcovi (a ďalším obvineným) zastavané, pretože je nepochybné, že skutok nespáchali obvinení.

39. Z odpovede Ústavu na výkon väzby a ústavu na výkon trestu odňatia slobody Banská Bystrica zo dňa 27.02.2018 na žiadosť o poskytnutie záznamu o intervencii u psychológa vyplýva, že žalobca sa zúčastnil intervencie psychológa celkovo 2 krát. Prvýkrát dňa 08.09.2004 z dôvodu adaptačných ťažkostí na podmienky väzby, pre pocit nespravodlivosti umiestnenia do podmienok väzby so sprievodnými somatickými ťažkosťami, ktoré boli popisované zo strany žalobcu ako hučanie v hlave, nechutenstvo, nespavosť. Druhá intervencia prebehla dňa 22.09.2004 z dôvodu pretrvávajúceho pocitu bezmocnosti z nespravodlivého obvinenia, sprevádzaného beznádejou a neriešiteľnosťou danej situácie. Pri oboch prípadoch išlo zo strany psychológa o realizáciu podporného vedenia za účelom kontaktu s vlastným vnútorným prežívaním racionálnym riešením danej životnej situácii.

40. V denníku M. Č. XX.XX.XXXX bol zverejnený článok Polícia: Drevomafii šliapli na otlak, v ktorom sa uvádza že: bola rozložená zločinecká skupina, ide o reťazec firiem na strednom a západnom Slovensku, ktoré medzi sebou uzatvárali fiktívne transakcie s drevom, pieskom, reklamnou činnosťou, ekonomickým poradenstvom. Po kšeftoch si podnikatelia uplatňovali na daňových úradoch nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty. Skupina spôsobila škodu v miliónoch korún, ale presná výška ešte nebola vyčíslená.... medzi štrnástimi obvinenými je aj S. Š. F. P. a exekútorka. Dvanástich polícia zadržala. V ďalšom článku Skrátili daň o sedem miliónov sa uvádza že,... traja Banskobystričania - 40 ročný I. Q.., 37-ročná T. B. a 32-ročna T. A.. ... sa po rozhodnutí sudca Okresného súdu ocitli vo väzbe. (ďalšie predložené novinové články neobsahujú žiadnu zmienku o žalobcovi - pozn. súdu).

41. Z pracovnej náplne zo dňa 02.04.2002 vyplýva, že žalobca pracoval v Š. F. P. v Banskej Bystrici vo funkcii vedúci útvaru prevádzky a servisu a s účinnosťou od 01.10.2003 bol zaradený do platovej triedy 12 platového stupňa 7, kedy výška jeho funkčného platu mesačne bola 19.084 Sk (633,47 eur). Na základe zmeny pracovnej zmluvy - dodatok zo dňa 21.10.2004 vykonával žalobca funkciu L. - Š., útvar analýzy programovania a metodiky IS, a bol zaradený do platovej triedy 11 a platobného stupňa 7, s výškou funkčného platu 15.160,- Sk (503,22 eur).
42. Zamestnávateľ rozviazal dňa 11.09.2007 so žalobcom pracovný pomer výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce s odôvodnením, že funkcia žalobcu bola v dôsledku organizačnej zmeny zrušená, čím sa žalobca stal pre zamestnávateľa nadbytočným.
43. Zo stanoviska Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Banskej Bystrici - Kráľovej zo dňa 20.09.2010 k žiadosti o prijatie do pracovného pomeru žalobcu vyplýva, že riaditeľ predmetnú žiadosť v zmysle § 15 ods. 6 zákona číslo 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov, zamietol.
44. O žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody voči Slovenskej republiky zo dňa 24.07.2013 rozhodlo Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky oznámením zo dňa 31.03.2014 tak, žiadosť bola prerokovaná, ale nebolo jej vyhovené s odôvodnením, že v predmetnej veci nebolo preukázané súčasné splnenie zákonných predpokladov vzniku nároku na náhradu škody a preto ministerstvo posúdilo predmetnú žiadosť ako nedôvodnú.
45. Žalobca predložil na preukázanie vzniku majetkovej škody - ušlej mzdy v dôsledku toho, že pre trestné stíhanie a väzbu mal byť žalobca pozbavený účasti na vopred ním pripravovaných a následne rozbehnutých vzdelávacích projektoch. Išlo o projekty „Zvyšovanie kvalifikovanosti a nevyhnutnosť celoživotného vzdelávania pracovníkov okresných pedagogicko-psychologických poradní banskobystrického samosprávneho kraja“, ktorý projekt sa podľa časového predpokladu mal realizovať od 01.04.2005 do 31.12.2005 s celkovými nákladmi 1.278.290,- Sk, z toho významná časť (asi 45% rozpočtu) mala pripadnúť odbornému personálu, administratívnemu personálu, riadiacemu personálu. Podobne druhý projekt pod názvom „Zvýšenie kvalifikačného potenciálu a adaptability zamestnancov a osôb vstupujúcich na trh práce“ / „Zvýšenie rozsahu, zlepšenie a širšie poskytovanie ďalšieho vzdelávania s cieľom zlepšiť kvalifikáciu adaptability zamestnancov“, kde sa predpokladalo v trvaní od 01.04.2005 do 01.04.2006, výška nákladov projektu v sume 1.119.680,- Sk. Odborný personál mal v rámci odmien ku mzde dostať cca 45% z ceny projektu, avšak po nútenom odchode žalobcu školenia zrealizovali a autorské odmeny si rozdelili ostatní pedagógovia školy.
46. Z potvrdenia o ušlej mzde za rozhodné obdobie zo dňa 12.09.2022, vypracované hlavnou účtovníčkou - samostatnou účtovníčkou U.. L. D., A. XX, Q. Q. vyplýva výška ušlej mzdy za obdobie od 21.07.2004 do 13.10.2004 vo výške 2.324,10 eur. Účtovníčka vychádzala z vymeriavacieho základu za dané obdobie - 2. štvrťrok 2004, kedy brutto mzda bez náhrad bola za mesiac apríl 2004 - 20.031,- Sk (664,91 eur, počet odpracovaných hodín 157,5), za mesiac máj 2004 - 17.987,- Sk (597,06 eur, počet odpracovaných hodín 135) a za mesiac jún 2004 - 26.216,- Sk (870,21 eur, počet odpracovaných hodín 127,5). Pri celkovej výške brutto mzdy 64.234,- Sk (2.132,18 eur) a počtu odpracovaných hodín 420 je priemerný hodinový zárobok 5,08 eur (2.132,18/420). Potom celkový počet pracovných dní 61 x 7,5 denný hodinový úväzok x priemerný hodinový zárobok 5,08 eur predstavuje 2.324,10 eur.
47. Podľa § 144 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), žalobca môže vziať žalobu späť.
48. Podľa § 145 ods. 2 CSP, ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.
49. Podľa § 146 ods. 1 CSP, súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.
50. Žalobca podaním doručeným súdu dňa 22.09.2022 upravil žalobou uplatnený nárok na náhradu ušlého zisku tak, že navrhuje mu priznať ušlú mzdu za obdobie od 21.07.2004 do 13.10.2004 vo výške 2.324,10 eur a nárok v časti 590,02 eur vzal späť. Aj v časti pôvodne uplatňovaného nároku na príslušenstvo v podobe úroku z omeškania z celej uplatnenej istiny žalobca vzal späť, čo ozrejmil podaním doručeným dňa 27.02.2023. S čiastočným späťvzatím vyjadril súhlas žalovaný podaním doručeným súdu dňa 05.01.2023 a dňa 06.03.2023. Súd vyhovel návrhu žalobcu a konanie v časti nároku na náhradu majetkovej škody vo výške 590,02 eur, ako aj v časti úroku z omeškania vo výške 5,24% ročne zo sumy 20.514,- eur od 01.02.2014 do zaplatenia, prvým výrokom rozsudku zastavil.
51. Podľa § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, účinný v čase vydania nezákonného rozhodnutia (ďalej

len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci, nezákonným rozhodnutím.
Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.
Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.
Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.
Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.
Podľa § 8 ods. 5 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak bolo proti nemu zastavené trestné stíhanie.
Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.
Podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.
Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk.
Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.
52. V prípade zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci ide o objektívnu zodpovednosť za predpokladu súčasného splnenia troch podmienok - existencia nezákonného rozhodnutia orgánu štátu alebo jeho nesprávny úradný postup, existencia škody ako majetkovej či nemajetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím či nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci má povahu objektívnej zodpovednosti, t. j. zodpovednosti bez ohľadu na zavinenie. Zákon nepozná ani žiadny liberačný dôvod, na základe ktorého by bolo možné tejto zodpovednosti sa zbaviť.
53. Základnou podmienkou zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je okolnosť, že toto rozhodnutie bolo príslušným orgánom zrušené pre nezákonnosť. Aj v tomto prípade však treba mať na zreteli, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nezákonným zásahom štátu bola odčinená.
54. V súlade s ustálenou súdnou praxou zodpovedá štát aj za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Táto zásada bola vyjadrená už vo viacerých rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré sa týkali náhrady škody spôsobenej štátnym orgánom v zmysle zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci
55. Podľa ustálenej českej a slovenskej judikatúry k zákonu č. 58/1969 Zb. a následne zákona č. 514/2003 Z. z. za nárok na náhradu škody z dôvodu nezákonného rozhodnutia štátneho orgánu treba posudzovať prípady, kedy je trestné stíhanie vedené voči jednotlivcovi na základe uznesenia o vznesení obvinenia neskôr zastavené, alebo je obvinený spod obžaloby oslobodený. Jedná sa o špecifický prípad zodpovednosti štátu (viď napr. uznesenie NS SR zo dňa 18.08.2010, sp. zn. 4MCdo 15/2009). V takomto prípade nezákonné uznesenie predstavuje uznesenie o začatí trestného stíhania v spojení s

rozhodnutím o vzatí do väzby a rozhodnutie, ktorým bolo toto zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť je rozhodnutie, ktorým bolo trestné stíhanie proti obvinenému zastavené, alebo ktorým bol obvinený spod obžaloby oslobodený.
56. V prejednávanom spore sa žalobca od žalovaného domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla vydaním rozhodnutí - uznesením Krajského riaditeľstva PZ v Banskej Bystrici zo dňa 21.07.2004 pod Č.: X/OEK-Q.-XXXX o vznesení obvinenia a uznesením Okresného súdu v Banskej Bystrici zo dňa 24.07.2004 sp. zn. Tp 61/04 o vzatí do väzby. Proti uzneseniu o vzatí do väzby podal žalobca sťažnosť, ktorú Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 25.08.2004 zamietol s odôvodnením, že dôvod väzby naďalej trvá. Žalobca bol z väzby prepustený na základe uznesenia zo dňa 13.10.2004, Pš 21/04, čiže po 85 dňoch trvania väzby. Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky Bratislava dňa 12.03.2013 uznesením sp. zn. VII/1 Gv 239/1553 zastavil trestné stíhanie vedené proti obvineným, vrátane žalobcu. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 25.03.2013.
57. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu, že prvý predpoklad pre priznanie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je splnený.
58. Ďalšou podmienkou pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody voči štátu je preukázanie vzniku škody a jej výšky.
59. Žalobca si žalobou voči žalovanému pôvodne uplatnil nárok na náhradu majetkovej škody vo výške 2.914,12 eur, ktorá mala žalobcovi vzniknúť v súvislosti s vydaním nezákonných rozhodnutí a mala predstavovať ušlú mzdu za obdobie trvania väzby od 21.07.2004 do 13.10.2004, teda po dobu 85 dní. Podaním doručeným súdu dňa 22.09.2022 upravil žalobca svoj nárok v zmysle ním predloženého Potvrdenia o ušlej mzde za rozhodné obdobie zo dňa 12.09.2022 vypracované U.. L. D., hlavnou účtovníčkou, so stredoškolským ekonomickým vzdelaním a praxou 31,5 rokov. Na dlhoročnú prax a vzdelanie účtovníčky žalobca poukazoval z dôvodu, že žalovaný namietol nesprávny spôsob výpočtu nároku z tzv. hrubej mzdy, keď žalobca mal za to, že menovaná účtovníčka má znalosti a vedomosti na určenie správnej výšky ušlej mzdy. Žalobca navrhol, aby mu súd priznal nárok na náhradu mzdy vo výške 2.324,10 eur. Súd na návrh žalobcu so súhlasom žalovaného konanie v časti 590,02 eur prvým výrokom rozsudku zastavil.
60. V zmysle ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk. Pre stanovenie výšky náhrady ušlého zisku v rámci nároku na náhradu škody je rozhodujúce zistenie priemerného zárobku poškodeného (žalobcu) pred vznikom škody. Vychádza sa zásadne zo stavu, aký tu bol pred poškodením. Ušlý zisk znamená stratu očakávaného prínosu. Nepostačuje pritom iba pravdepodobnosť zvýšenia majetkového stavu do budúcna, ale musí byť zrejmé, že pri pravidelnom behu vecí, keby nebolo protiprávneho konania škodcu, mohol poškodený dôvodne očakávať rozmnoženie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku jednania škodcu. Vychádza sa z čiastky, ktorú by v predmetnom období za obvyklých okolností poškodený získal. Súd zhodne so žalovaným nepovažoval nárok žalobcu na náhradu ušlého zisku za dôvodný v celom uplatnenom rozsahu, a to v rozsahu hrubej mzdy. Súd má za to, že majetok žalobcu sa v prípade jeho nevzatia do väzby mohol zväčšiť len o tzv. čistú mzdu. (pre porovnanie rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20.06.2019, sp. zn. 9Co/117/2018, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 28.01.2021, sp. zn. 13Co/134/2019).
61. Z uvedeného dôvodu súd pri svojom rozhodovaní nevychádzal so žalobcom predloženého Potvrdenia o ušlej mzde za rozhodné obdobie vypracované U.. L. D., ale pre výpočet priznanej sumy mohol vychádzať len so žalobcom predložených výplatných pások za mesiace február až máj 2004, z ktorých zistil nasledovnú čistú mzdu: 02/2004 - 643,83 eur (19.396,- Sk); 03/2004 - 563,47 eur (16.975,- Sk); 04/2004 - 563,53 eur (16.977,- Sk); 05/2004 - 563,53 eur (16.977,- Sk). V každom z uvedených mesiacov čerpal žalobca aj dovolenku na zotavenie, na ktorú mu vznikol zákonný nárok a zamestnávateľ žalobcovi vyplatil za dni čerpania dovolenky náhradu mzdy, ktorú započítal do čistej mzdy. Súd nezohľadnil „ROD.PRID+PRISP“ v sume 33,19 eur (1.000,- Sk), keďže tieto žalobcovi v mesiaci apríl a máj 2004 vyplatené neboli a existuje predpoklad, že mu na ne v ďalšom období nevznikol nárok. Súhrnná čistá mzda žalobcu za mesiace 02/2004 - 05/2004 tak prestavuje sumu 2.334,36 eur. Čistá mzda za jeden odpracovaný deň predstavuje sumu 27,14 eur (2.334,36 / 86 (počet odpracovaných dní vrátane dovolenky za mesiac február bol 20 dní, za mesiac marec bol 23 dní, za mesiac apríl bol 22 dní a za mesiac máj bol 21 dní).
62. Rovnako súd nevychádzal so žalobcom predloženej výplatnej pásky za obdobie 06/2004, v mesiaci ktorom boli žalobcovi vyplatené mimoriadne odmeny vo výške 10.000,- Sk. Súd sa stotožnil s argumentáciou žalovaného, že uvedenú sumu nie je možné považovať za pravidelne sa opakujúcu zložku mzdy, keď vo výplatných páskach za obdobie 02-05/2004 žalobcovi takáto „opakujúca sa

odmena“ vyplatená nebola. Uvedené súd nemal za preukázané ani z predloženej tabuľky č. 1: PREDPOKLADNÉ ZDROJE FINANCOVANIA (č.l. 105). Predpokladaný začiatok realizácie projektu bol stanovený na dňa 01.04.2005, preto mimoriadna odmena vyplatená v 06/2004 nemohla mať súvis s daným „plánovaným“ projektom. Iné dôkazy na preukázanie pravidelnosti mimoriadnej odmeny žalobcom v konaní predložené neboli.
63. Súd priznal žalobcovi nárok na náhradu skutočnej škody spočívajúcej v ušlej mzde vo výške 1.655,54 eur (čistá mzda za jeden deň 27,14 eur x 61 pracovných dní prislúchajúcich na obdobie výkonu väzby: 07/2004 - 8 dní; 08/2004 - 22 dní; 09/2004 - 22 dní; 10/2004 - 9 dní), a v prevyšujúcej časti (2.324,10 - 1.655,54 = 668,56 eur) súd žalobu zamietol.
64. Žalobca odôvodňoval nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 17.600,- eur v súvislosti s vykonanou väzbou tým, že samotné konštatovanie porušenia práva a zastavenie trestného stíhania nie sú dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Podaním zo dňa 20.09.2022, v intenciách rozhodnutia odvolacieho súdu, žalobca špecifikoval svoj nárok tak, že titulom nezákonnej väzby si uplatňuje nárok s odškodnením na 33,- eur x 85 dní väzby vo výške 2.805,- eur a zvyšok žalovanej sumy vo výške 14.795,- eur si uplatňuje titulom nezákonného trestného stíhania.
65. V priebehu konania žalobca vznik a existenciu nemajetkovej ujmy osvedčil predovšetkým vlastnou výpoveďou, ako aj výpoveďami svedkov. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že pred začatím trestného stíhania bol žalobca veselý, priateľský, nekonfliktný, s ochotou pomôcť iným. Pracoval na pozícii vedúceho útvaru informačných technológií v školskom výpočtom stredisku ako pedagogický zamestnanec a táto práca ho napĺňala. Žalobca popísal okolnosti svojho zadržania, realizácie domovej prehliadky a následne vzatia do väzby. Uviedol, že počas pobytu vo väzbe bol na cele umiestnený s osobou obvinenou z dvojnásobnej vraždy. Celú túto situáciu niesol veľmi ťažko a bol nútený navštíviť psychológa. Po prepustení z väzby sa k nemu celé okolie, kamaráti, známi, ako aj spolupracovníci, začali správať inak, vyhýbali sa mu. V zamestnaní bol preradený na inú prácu a bola mu pridelená samostatná kancelária, čo taktiež negatívne vnímal. Trestný prípad bol medializovaný vo viacerých printových médiách, z obsahu ktorých ľudia, ktorí žalobcu poznali, mohli identifikovať, že sa jedná práve o neho. Trestné stíhanie bolo zdĺhavé, prebiehalo takmer deväť rokov. Trestné stíhanie žalobcu, ako aj väzobné stíhanie, zasiahli do osobnostnej sféry žalobcu, do jeho cti, občianskej bezúhonnosti, vážnosti, do jeho práva na slobodu a na rodinný život. Vzhľadom k deväť rokov trvajúcemu trestnému stíhaniu žalobcu, majúce negatívny dopad na osobnosť človeka, jeho psychiku, česť, rodinný a spoločenský život, na jeho pracovné uplatnenie, dospel súd k záveru, že žalobcovi vznikla ujma trvajúca po celú dobu trestného stíhania, pričom tento zásah bol o to intenzívnejší, keď sa preukázalo, že žalobca bol po celé toto dlhé obdobie trestne stíhaný, pričom sa napokon preukázalo, že skutok on, ako obvinený, nespáchal, trestné stíhanie bolo voči nemu zastavené.
66. Súd mal za preukázané, že väzba spôsobila žalobcovi výraznú ujmu na jeho základných právach a slobodách, pričom následky nezákonnej väzby boli takej intenzity a závažnosti, že sa nejaví súdu za postačujúce poskytnutie iného zadosťučinenia, preto súd rozsudkom zo dňa 22.01.2019, č.k. 4C/77/2014-259, priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy za väzbu v trvaní 85 dní sumu vo výške 2.550,- eur. Pri stanovení výšky náhrady za jeden deň väzby súd vychádzal zo sumy 30,- eur/denne, ktorú ustálil porovnaním s výškou v iných obdobných sporoch, ako i v porovnaní s výškou nemajetkovej ujmy, ktorá je poskytovaná za každý deň odňatia slobody v iných štátoch Európskej únie (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo/ 2357/2010). Uvedenú náhradu nemajetkovej ujmy súd považuje vzhľadom na všetky okolnosti prípadu a s poukazom na rozhodovaciu prax súdov za primeranú. Z uvedeného dôvodu súd žalobu v časti uplatneného nároku vo výške 255,- eur za nezákonnú väzbu, ktorá ostala predmetom konania po vrátení sporu odvolacím súdom na ďalšie konanie, zamietol.
67. Vo vzťahu ku stanoveniu výšky nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie žalobcu zvažoval súd predovšetkým dopady nezákonného rozhodnutia na osobnostnú sféru žalobcu, vplyv na jeho dobrú povesť, pracovnú sféru života a zvážil zmeny spôsobené trestným stíhaním v spôsobe života žalobcu, zohľadnil dopady medializácie trestného stíhania žalobcu. Žalobcovi bolo kladené za vinu spáchanie trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny a za účastníctvo na trestnom čine skrátenia dane a poistného formu pomoci, za skutky ktoré hrozil žalobcovi trest odňatia slobody až na dvanásť rokov. Trestné stíhanie žalobcu trvalom od roku 2004 do roku 2013, teda takmer 9 rokov. Charakter a povaha trestnej činnosti, z ktorej bol žalobca obvinený priamo úmerne zvyšovala intenzitu, s ktorou žalobca ako osoba poškodená nezákonným trestným stíhaním, trestné stíhanie negatívne vnímal. Z vykonaného dokazovania výsluchom svedkov, ako aj predložených novinových článkov mal súd preukázané, že trestné stíhanie žalobcu vyvolalo negatívny ohlas v jeho v blízkom okolí, najmä u tých, ktorí predtým žalobcu poznali, či už to boli jeho kamaráti, známi alebo spolupracovníci. Žalobca bol v novinových článkoch označený uvedením veku,

krstného mena a začiatočného písmena priezviska, v inom článku bolo uvedené, že išlo o zamestnanca školského výpočtového strediska. Žalobca stratil priazeň niektorých kamarátov. Súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že počas celého trestného stíhania žil žalobca v neistote a strese ohľadne výsledku trestného stíhania, pretože mu hrozil trest odňatia slobody v trvaní až dvanásť rokov, hoci trestný čin nespáchal. Táto neistota spojená s hrozbou trestu mala nepriaznivý vplyv na jeho psychický stav. Žalobca si uvedomoval, že ak by bol odsúdený na trest odňatia slobody, aký by to malo negatívny dopad na jeho dve maloleté deti a manželku, či už po psychickej stránke alebo finančnej stránke. Žalobca potom, ako s ním bol rozviazaný pracovný pomer z organizačných dôvodov, sa snažil nájsť si nové zamestnanie, avšak z dôvodu, že bol čestný a nezamlčal skutočnosť, že je proti nemu vedené trestné stíhanie, nebol na výberových konaniach úspešný. Po istý čas bol nezamestnaný. Len skutoční priatelia a rodina ho vedeli z jeho psychickej traumy vyviezť. Súd mal za preukázané, že deväť rokov trvajúce trestné stíhanie žalobcu negatívne ovplyvnilo žalobcovu osobnosť, psychiku, dobré meno žalobcu a jeho rodiny a mal tiež negatívne dopady na jeho pracovné uplatnenie. Preto súd dospel k záveru, že žalobcovi vznikla ujma trvajúca po celú dobu trestného stíhania, pričom tento zásah bol o to intenzívnejší, keď sa preukázalo, že žalobca bol po celé toto dlhé obdobie trestne stíhaným napriek tomu, že nebol páchateľom trestných činov, ktoré mu boli kladené za vinu.

68. I keď žalobcovi nepochybne vznikla ujma spôsobená nezákonným stíhaním žalobcu, súd musí poukázať aj na tú skutočnosť, že nie všetky dopady trestného stíhania je možné klásť za vinu žalovanému. Súd sa stotožnil s argumentáciou žalovaného, že na žalobcu, napriek tomu, že bolo voči nemu vedené trestné stíhanie, je nutné do vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku hľadieť ako na nevinného. Nároku na náhradu škody spôsobenej diskriminačným správaním bývalého zamestnávateľa sa žalobca mohol domáhať súdnou cestou, rovnako aj ochrany osobnosti voči printovým médiám, ktoré žalobcu v jednotlivých článkoch označili spôsobom, podľa ktorého ho blízke okolie mohlo spoľahlivo identifikovať.

69. V konaní nebolo preukázané, že by v priebehu prípravného konania boli konštatované prieťahy v konaní. Je nepochybné, že z pohľadu stíhanej osoby je obdobie deväť rokov dlhá doba, ale sám žalobca uviedol, že počas tohto konania bol vypočutý len raz, a s poukazom na tvrdenie žalovaného, že spisový materiál obsahoval 121 zväzkov (cca. 33.000 strán) a ku dňu 11.02.2010 bolo vykonaných celkovo 2.696 úkonov, je možné považovať dĺžku prípravného konania za primeranú.

70. Súd konštatuje, že tvrdenie žalobcu o potrebe riešenia nepriaznivého psychického stavu návštevou psychológa, v konaní preukázané nebolo.

71. Rovnako je zrejmé, že trestné stíhanie žalobcu zasiahlo aj jeho najbližších, manželku a deti, súd však poukazuje na to, že títo nie sú stranou sporu a preto zásah do ich osobnostných práv nie je možné odškodniť priznaním vyššej nemajetkovej ujmy žalobcovi.

72. V neposlednom rade súd uvádza, že v konaní je viazaný výlučne názorom odvolacieho súdu v tomto konaní a na rozhodnutie iného súdu, s iným účastníkom konania, hoci aj v skutkovo totožnej veci, nie je súd povinný prihliadať.

73. Rozsudkom zo dňa 22.01.2019, č.k. 4C/77/2014-259, súd priznal žalobcovi nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za nezákonné väzobné stíhanie vo výške 4.500,- eur. Súd opätovne posúdil všetky vyššie uvedené skutočnosti a žalobcovi týmto rozsudkom priznal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 4.500,- eur ako formu zadosťučinenia za nezákonné trestné stíhanie žalobcu, vychádzajúc z rozhodovacej praxe súdov, v zmysle ktorej sa považuje za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy suma vo výške 1.000,- eur za rok nezákonného stíhania, pričom zohľadnil len tie následky v nemajetkovej sfére žalobcu, ktoré boli spôsobené trestným stíhaním a vylúčil z posudzovania o výške priznanej nemajetkovej ujmy žalobcu za trestné stíhanie následky spôsobené obmedzením osobnej slobody žalobcu, aby tak nedochádzalo k duplicitnému odškodneniu rovnakých následkov.

74. Pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy v súvislosti s nezákonným stíhaním súd nepriznal žalobcovi nemajetkovú ujmu ním žiadanú, t. j. nepriznal požadovanú nemajetkovú ujmu nad rámec 9.000,- eur, vzhľadom na to, že žalobca podľa mienky súdu nepreukázal svoje tvrdenia o následkoch väzby a trestného stíhania v jeho osobnostnej sfére v rozsahu a intenzite, ktorá by zodpovedala žalobcom uplatnenej výške nemajetkovej ujmy. V prevyšujúcej časti požadovanej nemajetkovej ujmy súd teda žalobu zamietol ako nedôvodnú, keď žalobcom požadovanú nemajetkovú ujmu nepovažoval za primeranú následkom, ktoré mu boli spôsobené.

75. Príčinnú súvislosť medzi vznikom nemajetkovej ujmy a vydaním nezákonného rozhodnutia mal súd za preukázanú. Ak by voči žalobcovi nebolo začaté trestné stíhanie a následne by nebol vzatý do väzby, nevznikla by tak nemajetková ujma popísaná vyššie.

76. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.
Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.
Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.
Podľa čl. 17 Základných princípov CSP, súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prieťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.
77. O nároku na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1, v spojení s § 396 ods. 3 CSP s tým, že žalobca bol v predmetnom konaní sčasti úspešný. Žalobca v priebehu konania vzal žalobu v časti uplatneného nároku na náhradu škody vo výške 590,02 eur, z dôvodu jeho nesprávneho vyčíslenia v žalobe. Zavinenie pre potreby rozhodovania o trovách konania sa posudzuje z procesného a nie z hľadiska hmotného práva. Z procesného hľadiska to bol žalobca, ktorý zastavenie konania zavinil, preto je povinný v tejto časti nahradiť trovy žalovanému. So žalobou uplatneného nároku na náhradu majetkovej škody pôvodne v celkovej výške 2.914,12 eur, súd žalobcovi priznal sumu vo výške 1.655,54 eur, konanie v časti nároku vo výške 590,02 eur zastavil a v časti 668,56,- eur žalobu zamietol.
78. Predmetnom zamietnutia bola aj časť nároku na náhradu nemajetkovej ujmy titulom nezákonného trestného stíhania a nezákonnej väzby, ktorého výška plnenia závisela len od úvahy súdu, preto súd čo do požadovaného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy aplikoval zásadu úspechu vo veci. Súd dospel k záveru, že žalobca bol úspešný čo do priznanej sumy 10.655,54 eur (majetková škoda vo výške 1.655,54 eur a nemajetková ujma 9.000,- eur - priznaná vo výške 4.500, - eur rozsudkom zo dňa 22.01.2019, č. k. 4C/77/2014-259 a vo výške 4.500,- priznaná týmto rozsudkom) a vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol (resp. konanie zastavil), a preto v tejto časti bol žalobca neúspešný. Úspech potom v tomto konaní možno priznať žalobcovi - zo žalovanej sumy vo výške 11.914,12 eur (titulom majetkovej škody 2.914,12 eur a titulom nemajetkovej ujmy 9.000,- eur) súd priznal 10.655,54 eur (titulom majetkovej škody 1.655,54 eur a nemajetkovej ujmy 9.000,- eur). Pretože výška plnenia v časti náhrady nemajetkovej ujmy závisela výlučne od úvahy súdu, súd za základ sporu (za žalovanú sumu) považoval sumu 11.914,12 eur, z nej potom určil celkový úspech žalobcu v rozsahu 78,88% (zo žalovanej sumy vo výške 11.914,12 eur súd priznal žalobcovi sumu 10.655,54 eur, t. j. čiastočný úspech žalobcu je 89,44%, čiastočný úspech žalovaného 10,56%, celkový úspech žalobcu je 78,88%). Vzhľadom na uvedené súd za procesne úspešného považoval žalobcu (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/191/2017, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/141/2018), a preto rozhodol tak, ako je uvedené v poslednej výrokovej vete tohto rozsudku. O výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku, pričom pri určení výšky náhrady trov konania bude vychádzať z prisúdenej istiny.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré je možné podať v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajšom súde, písomne, v dvoch vyhotoveniach.
V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).
Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).
Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.